

Ο «αετός» του Πενταδάκτυλου πέταξε στην αιωνιότητα*

του καθηγητή Χρήστου Κ. Οικονόμου

Τέως κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και προέδρου του Τμήματος Θεολογίας του Πανεπιστημίου Λευκωσίας.

Με τον αείμνηστο Στυλιανό Γ. Πετάση μάς συνέδεε μακρά προσωπική και οικογενειακή φιλία, γιατί ο παππούς μου Θεοφάνης Χριστοδούλου, ο πατέρας της μητέρας μου Κλεοπάτρας Οικονόμου, καταγόταν από την Κυθρέα και ιδιαίτερα από τη γειτονιά του Στέλιου, τη Χαρδακιώτισσα. Ήταν αξιωματικός μου στη Μύρτου και έκτοτε συνδεόμασταν με αδιάκοπη φιλία ως την ημέρα της κοιμήσεώς του, όπου παρέδωσε το πνεύμα στον παντοδύναμο Δημιουργό του κόσμου.

Δεχόμουν τις σοφές συμβουλές του, γιατί είχε μια μακρά εμπειρία των εθνικών, κοινωνικών και πολιτιστικών θεμάτων του τόπου μας. Στην αφιέρωση του εξαιρετικού βιβλίου του «Ο δρυλικός Πενταδάκτυλος μού έγραψε: «Εις τον Χρήστον μου, μικρή προσφορά με εκτίμηση και αγάπη. Είμαι ευτυχής που σε είχα συμπολεμιστή, συνεργάτη και που προέβλεψα ότι θα γίνεις μεγάλος επιστήμων προς δόξαν της Ορθοδοξίας και της πατρίδας. Επιστροφή εύχομαι σύντομα στον Άγιο Επίκτητο, Κυθρέα και σε όλα τα μέρη μας. Ο Θεός βοηθός μας. Με αγάπη, Στυλιανός Πετάσης, Ταξίαρχος ε.α. 30.08.2009». Αυτή η τιμητική αφιέρωση του Στέλιου άξιζε για εμένα όσο όλες οι σπουδές και διακρίσεις που πήρα στη ζωή μου, γιατί ο Πετάσης συμπύκνωνε όλη την εθνική ιστορία και τον πολιτισμό της Κύπρου.

Ο «αετός» του δρυλικού Πενταδάκτυλου την 28η Οκτωβρίου 2019, ημέρα εθνικής επετείου, πέταξε στην αιωνιότητα. Στους κόλπους του Αβραάμ, στον χορό των μαρτύρων, των ηρώων και των αγίων, στα χέρια του πολυαγαπημένου του Ιησού Χριστού, που πίστεψε και λάτρεψε, με τις πρεσβείες του Αγίου Δημητρίου και προστάτη του.

Γέννημα δρέμμα της λατρεμένης του Κυθρέας (1934-2019) από 20 χρονών παιδί ήταν Τομεάρχης της Κυθρέας και έγραψε ιστορία με την ένταξή του στη δρυλική ΕΟΚΑ (1955-1959). Δυναμικός, ευθύς, ειλικρινής, αγωνιστής της πατρίδας, ασυμβίβαστος, πάντα παρών στο κάλεσμα της πατρίδας, αγωνιστής της ΕΟΚΑ, αντιστασιακός εναντίον του προδοτικού πραξικοπήματος και ακαταμάχητος αγωνιστής εναντίον των Τούρκων κατά την εισβολή του 1974. Λάτρης της πατρίδας και πρότυπο ευσεβούς χριστιανού. Διέθετε όλες του τις δυνάμεις στην υπηρεσία της πατρίδας και τη διακονία της Εκκλησίας.

Η αγάπη του για το χωριό του έφθανε μέχρι ερωτικού οίστρου, για αυτό σε ποίημα του «Τζιυρκά μου» έγραψε: *«Τζιυρκά μου, όμορφο χωρκό / με τα κρυά νερά σου / πεθύμησά το να ριχτώ / μέσα στην αγκαλιά σου. / Τζιυρκά μου στους πλατάνους σου / να 'ρω εις τους οσοιούς σου / να πω νερό που το κρυόν / του τζιεφαλόβρυσού σου»*

Είμαι απόλυτα βέβαιος ότι η ψυχή του Πετάση πέταξε πάνω από τις βουνοκορφές του Πενταδάκτυλου, πέρασε από την όμορφη Τζιυρκά του και εισήλθε στην αιωνιότητα. Αυτό εκφράζει παραστατικά στο ποίημά του «Ατός»:

«Εν να γινώ ένας Ατός / που πάνω να πετάσω / πάνω στην μούττην την ψηλήν / στο όρος Πενταδάκτυλος / να πάω για να κάτσω / τζιαι να δικλήσω για να δω / την όμορφην Τζιερύνειαν»

Η ψυχή του Πετάση πέταξε στους ουρανούς ανήμερα της Εθνικής Επετείου που η Ελλάδα είπε το ΟΧΙ στον Άξονα την 28η Οκτωβρίου 1940. Αυτό το όχι είπε και ο άξιος στρατιωτικός Πετάσης στους δικούς του κατακτητές, ότι δεν τους παραδίδει την πατρίδα, τα σκλαβωμένα εδάφη μας, τα ιερά και τα όσιά μας, τους τάφους των Πατέρων μας. Δεν διαπραγματευόμαστε το ξεπούλημα των εδαφών μας, των σπιτιών μας, των ιερών και των οσίων μας, τον πολιτισμό μας. Μέσα από μια απόλυτη ελληνοκεντρικότητα έζησε ο Πετάσης όλη τη ζωή του, χωρίς συμβιβασμούς, ανυποχώρητος μέχρι θανάτου. Τόνιζε πάντοτε πως κριτής και οδηγός μας είναι η Ιστορία, και αν παραδώσουμε τη γη μας στον κατακτητή, στον βάρβαρο εισβολέα, θα είμαστε ανάξιοι των ηρωικών προγόνων μας και της ιστορίας και του πολιτισμού μας.

Διάβαζε ως στρατιωτικός την Ιστορία και τόνιζε πως 400 χρόνια σκλαβιάς στους Τούρκους 1453–1821, οι Έλληνες δεν γονάτισαν και διέσωσαν την πατρίδα τους. Την 28η Οκτωβρίου το έθνος δεν υπολόγισε την πανοπλία του Άξονα και είπε όχι και δεν πέρασε η σκλαβιά στην Ελλάδα. Μετά τη βαβυλώνια αιχμαλωσία των Εβραίων, οδηγήθηκαν και πάλι στη γη της Επαγγελίας με το σύνθημα που και εμείς χρησιμοποιούμε σήμερα. Δεν ξεχνώ: «Εάν επιλάθωμαι σου Ιερουσαλήμ, επιλησθείη η δεξιά μου. Κολληθείη η γλώσσα μου τω λάρυγγί μου εάν μη σου μνησθώ». Αυτό παραφράζοντας, θα λέγαμε. Δεν ξεχνώ Κερύνεια, Αμμόχωστο, Μόρφου, Άγιο Επίκτητο, Κυθρέα: «κολληθείη η γλώσσα μου τω λάρυγγί μου εάν μη σου μνησθώ».

Ο Στυλιανός Πετάσης ήταν και ένας λόγιος της Κύπρου. Γνώριζε την κυπριακή λαογραφία όσο ελάχιστοι επιστήμονες και ήταν άριστος γνώστης της κυπριακής ντοπιολαλιάς. Έγραφε καταπληκτικές ποιητικές συλλογές: «Που την καρκιάν μου την ραϊσμένην», «Αγάπες και παρανιζιελιές», εξαιρετικά ιστορικά και λαογραφικά έργα: «Ο δρυλικός Πενταδάκτυλος», «Ματωμένα χώματα» και «Τιμημένα και ηρωϊκά ράσα». Τέλος ασχολήθηκε με δρασκευτικά έργα με ιδιαίτερο ενδιαφέρον: «Άγιος Δημητριανός, επίσκοπος Κυθρέας» και «Στρατιωτικοί άγιοι» με ιδιαίτερη πρωτοτυπία.

Ο Στέλιος Πετάσης, δεν άντεξε την προσφυγιά και η καρδιά του ράγισε: *«Η καρδιά μου εν ραϊσμένη / Που 'μαι εις την προσφυγιάν / στάσσει γαίμαν κάθε μέρα / εν θέλει να καρτερά. / Τζιαι τραβά με για να πάω / εις την όμορφην Τζιυρκάν»*

Των ηρώων ο θάνατος λογίζεται αθανασία. Ένας τέτοιος ήρωας πέταξε στους ουρανούς, για να δικαιωθεί από τον Πλάστη και Θεό μας για τον αγώνα τον καλό που έκανε όλη τη ζωή του, την τήρηση της ορθής πίστης του, την ολοκλήρωση της πολυτάραχης ζωής του, για να λάβει τον στέφανο της αιωνιότητας από τον δίκαιο κριτή, τον δοξολογούμενο Τριαδικό Θεό. Καλό ταξίδι στη Χώρα των Ζώντων, αγαπημένε μου φίλε.

Χρέος ιερό εκπλήρωσα στην προσταγή σου που μου είπες: *«Την ώρα του θανάτου μου / όπου τζι' αν είσαι τρέξε / άγιον επικτήτικον τζαιρίν / ανάψέ μου τζιαι φέξε»*

Ένα κερί σου άναψα και εγώ, να σε φωτίζει πάντοτε στην αιωνιότητα, και λιβάνι μοσοχομυρισμένο για να μυρίζει ο τάφος σου.